

Vesnice

MINECRAFT

Max Brooks

„Jdeme správným směrem?“
„Na to se mě Summer zeptala ve chvíli, kdy jsme vyšli z její pevnosti pod horou. To byla dobrá otázka a moc rád bych na ni znal správnou odpověď.“

„To nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Ale tenhle směr mě přivedl k tobě, takže mi přijde stejně vhodný jako kterýkoli jiný.“

Mířili jsme k západu, procházeli tajgou, pod nohama nám křupal sníh a do zad vanul ledový vítr.

„Na ostrov jsem se dostal tak, že jsem plaval právě tímhle směrem,“ pokračoval jsem, „a když jsem z něho nakonec odcházel, pádloval jsem taky v tomhle kurzu.“

„Proti tomu se nedá nic namítat.“ Summer přikývla. Zahleděla se do krajiny před námi a dodala: „Do večera musíme urazit pořádný kus cesty.“

Náš plán pro tento den zněl: přejít kus krajiny, který pokrývala tajga, projít navazujícím lesem a na jeho druhém okraji se utábořit, než se pustíme napříč dalším pásem tajgy. Druhý den bychom měli dosáhnout džungle, což bylo nejvzdálenější místo, kam se Summer kdy ze své základny dostala, takže dál už se rozkládalo velké neznámo.

Šlo tudíž o jednoduchý plán, který bychom měli snadno zvládnout, pokud nenarazíme na nějaké potíže. Jenže začalo sněžit, což nám omezilo výhled, takže bychom mohli přehlédnout zatoulaného creepera, který se zdržel

venku až do rána, nebo jiného nočního moba, jemuž přálo štěstí a stačil se schovat před sluncem ve stínu osamělého stromu.

Summer už nic neříkala nejen proto, že přemítala o našem rozhodnutí odejít (což skutečně dělala), ale také se soustředila na všechna nebezpečí, která nám mohla hrozit. Tady venku nebyli povrchoví mobové jedinou hrozbou. Nacházely se tu plácky pokryté tenkou vrstvou sněhu, takové maskované „sněžné pasti“, jako byla ta, do níž jsem spadl první noci na tomto kontinentu. Jen ze vzpomínky na ten zážitek jsem se rozklepal: díra v zemi číhající pod sněhovou krustou, na dně jezírko s mrazivou vodou a kostlivec, který na mě střílel ze tmy.

Takových pastí tady venku mohlo být víc a možná se tu skrývaly i jiné hrozby. Zdejší svět se neustále měnil. Od chvíle, kdy jsem potkal Summer, se to stalo nejméně dvakrát. Objevila se nová zvířata, nové rostliny, a pokud šlo o Nether, bylo tam úplně nové prostředí, které nás oba skoro zabilo.

Neprošla tahle tajga nedávno také nějakou změnou? Pokud ano, ničeho jsme si zatím nevšimli. Byli jsme natolik posedlí „elektrifikací“ horské pevnosti ruditovými lampami, že jsme ani nevyběhli ven, abychom se vyráchali v blízké ledové řece. Ovšem jestli se vnější svět proměnil, dost brzo na to přijdeme. Tedy ne že bych se toho nějak bál. Pevně jsem věřil, že se všim, co nás může překvapit, se dokážeme vypořádat. Na svém ostrově jsem poznal jedno důležité poučení: když se svět mění, musíš se měnit s ním.

A to jsem také pokaždé udělal. První změna mě vedla k tomu, že jsem si vyrobil štít, jenž jsem nosil na levé ruce. A nejčerstvější změna světa mě vybavila kuší, kterou jsem nosil v pravačce. Docela rychle jsem tuhle novou zbraň ocenil a dával jí přednost před někdejší lukem. Především jsem ji mohl nechat nataženou, což znamenalo, že jsem nemusel zpomalovat chůzi a zdržovat se napínáním tětiny. Zadruhé, což pro mě bylo důležitější, nešlo o žádnou rychlopalnou zbraň. Mohlo by to vypadat jako nevýhoda, jenže v té chvíli mi citelně docházela zásoba šípů.

Tak proč si nevyrobit nové, že? Správná otázka, zvláště pokud jste nenašli předešlé dvě knížky, které jsem nechal jako pomůcku jiným ztraceným dobrodruhům; snad postačí informace, že už nezabývám žádná zvířata kvůli jídlu. Ve své hlouposti jsem ještě na ostrově vybil celé hejno slepic a od té doby mě tíží příšerný pocit viny. Pokoušel jsem se na tu nešťastnou událost nevzpomínat, ale v posledních dnech jsem se tomu neubráníl. Moje původní

zásoba šípů se tenčila a možná víte – nebo nevíte, pokud jste v tomhle světě noví – že šípy není možné vyrobit bez slepičích per.

Tak co bych mohl dělat? Znovu začít zabíjet ptáky? Nebo si brát pera z toho, co zabije Summer? Už dávno jsem se poučil, že někdy musíš od ideálu ustoupit, abys ho mohl zachovat, ale zrovna na tenhle kompromis jsem zatím nebyl připraven. Tak jsem se utěšoval, že když budu šípy do kuše šetřit, získám dost času, abych něco vymyslel.

Jenom doufám, že vás příliš neštvu tím, jak vás odvádím od hlavního příběhu na zdánlivě úplně náhodné odbočky. Věřte mi, není to tak. Později zjistíte, zrovna jako já, jak důležitá je tahle obtížná morální otázka. Ovšem toho rána záleželo jenom na tom, jaká nebezpečí číhají před námi. Naštěstí jsme na žádné nenarazili.

Nepotkali jsme ani jednoho nového moba, neobjevili nové rostliny ani zvířata a díkybohu se neukázaly ani žádné už známé hrozby, třeba tekoucí sníh, který jako by člověka lákal „prosím, propadni mnou dolů“. Došli jsme bez nehody až do iglú, kde jsem poprvé potkal Summer, a odtud jsme pokračovali do lesa ohraničujícího bílou pustinu.

Zastavili jsme se u keřů se sladkými bobulemi, které se tady objevily po poslední změně, a dopřáli jsme si rychlou a moc dobrou svačinku. Nesli jsme s sebou spoustu jídla, ale všeobecné pravidlo zní, že pokud je to možné, vždycky je lepší žít z toho, co dává člověku okolí. Osobně jsem byl rád, že si Summer nacpala břicho bobulemi, protože jinak by mohla svůj hlad zaměřit na další nejbližší zdroj jídla, který právě procházel kolem.

„Búúú.“

Krávy. Přiblížilo se stádo, které už jsem potkal předtím. Zdejší krávy byly stejné jako má nejlepší kamarádka Búú na starém ostrově. Uznávám, že nebylo zrovna originální nazvat svou bučící kamarádku Búú, ale Summer mě pojmenovala Guy, protože jsem byl zkrátka a dobře chlápek čili *guy*. Je to prosté, ano, ale dává to smysl, stejně jako když jsem jí já dal jméno Summer podle jejího smíchu, příjemného jako letní váněk – a to jsou jenom naše křestní jména. Jen počkejte, až dál v tomhle příběhu narazíme na lidi, kteří místo křestních jmen dostávají příjmení.

Ovšem to si ještě budete muset počkat. Zrovna v té chvíli záleželo na krá-
vách, které jsme měli před sebou, a dalších zvířatech přicházejících za nimi.

„Bééé.“

„Ahoj, bando,“ pozdravil jsem ovce. „Nějakou dobu jsme se neviděli.“ Potěšilo mě, když jsem viděl, že jsou tam všechny, včetně Lupínka, hnědého jehněte, které jsem pomohl vyplatit tím, že když jsme se tehdy potkali, nakrmil jsem jeho rodiče. Méně ovci by znamenalo víc vlků, a protože jsme původní smečku už před nějakou dobou zlikvidovali, rozveselilo mě, že poslední změny tohoto světa nevyпустily do lesa nové vlky.

Dobrá, jedna poznámka bokem. Chápu, že člověk by si neměl zahrávat s přírodní rovnováhou, že? Je dost průšvihů, když vyhubíte živočicha A, který loví živočichy B, a zanedlouho se živočichové B přemnoží tak, že se vymknou kontrole. Jenže tohle platí v našem světě, víte? Tady naopak funguje pravidlo, že tohle stádečko se samo od sebe nerozmnoží, takže jsem odstraněním predátorů fakticky zachoval rovnováhu. „Nemusíš mi děkovat,“ řekl jsem Lupínkovi, „jsem rád, že ve vašem zvířecím světě nedošlo k žádným novým změnám.“ Zvedl jsem pohled, protože mě upoutala kolem probíhající polární liška. „Napadlo mě, že když už tady máme lední medvědy, příští obměna zdejšího světa by mohla přinést medvědy grizzly nebo třeba... jak se jmenují ti bájní opičí tvorové, kteří se prý schovávají v lesích? Bigfooti? Sněžní muži?“

„Nebud tak paranoidní,“ napomenula mě Summer mezi dvěma sousty sladkých bobulí.

„Jen čekám, kdy se na nás začne valit ještě víc sněhu,“ odpověděl jsem a potichu jsem se uchechtl. „Sněžní muži. Sníh. Chápeš?“

Všichni na mě jen zírali: Summer, krávy i ovce.

„Obecenstvo nereaguje,“ pokrčil jsem rameny. „Takže si myslím, že je to pobídka, abychom pokračovali dál.“

„Ještě chvíli,“ požádala Summer, otočila se a vylezla na malé návrší.

„Kam jdeš?“ volal jsem na ni a máchal rukama, aby se vrátila. „Marníme denní světlo.“

„Hned to bude,“ houkla přes rameno.

Chystal jsem se na ni hartusit, protože mi nešlo do hlavy, proč se vydala na tu nečekanou odbočku, ale pak jsem si všiml, že přestalo sněžit, a když vyšla až na vršek kopce, pochopil jsem, co má v úmyslu.

Summer se dívala zpátky směrem ke své hoře a nepatrně popocházela dopředu a dozadu. Tenhle svět má takovou podivnou vlastnost, že vzdálené objekty jsou jakoby pořád zahaleny mlhou. V jedné chvíli nevidíte vůbec nic, a potom stačí udělat jenom jeden krok a naráz je to před vámi. A právě

to dělala Summer, že překračovala pomyslnou čáru, za níž znovu spatřila svou horu, a zase se vracela, takže jí hora zmizela z dohledu.

„Ona se s ní loučí,“ vysvětloval jsem Lupínkovi, „jako to bylo v jedné knížce nebo i několika knihách. Nebo to bylo spíš ve filmu, protože si přesně vzpomínám, jak šíleně talentovaný byl herec, který tu scénu předváděl.“

„Bée?“ zeptala se malá hnědá ovečka.

„No, pravda,“ odpověděl jsem. „Tys to nejspíš neviděla. Je to taková magická fantasy o mrňavých lidech, kteří se vydávají za velkým dobrodružstvím, a v téhle scéně ten skvělý herec říká něco jako ‚jestli udělám ještě jeden krok, budu od domova nejdál, co jsem kdy byl,‘ chápeš?“

„Bée.“

„Je to takhle: Summer asi nezažívá přesně totéž,“ vysvětloval jsem Lupínkovi. „Ona technicky vzato neopouští svůj domov, spíš se vydává hledat ten opravdový. Jenže ta hora pro ni znamenala strašně moc. Celou ji zevnitř vykopala, vybavila, zařídila tam vytápění a osvětlení. Díky ní dokázala dlouho vydržet naživu, byla tam v bezpečí, a teď to všechno nechává za zády...“

„Bée,“ opáčil Lupínek a mně se sevřel žaludek.

„Co chceš říct tím ‚jen jestli‘? Odchází se mnou. Domluvili jsme se na tom. Ona...“

„Bée.“

Vzdychl jsem. „To je dobrá připomínka. Taky jsem pořád vymýšlel důvody, proč nemám odcházet ze svého ostrova, a když jsem to nakonec přece udělal, chybělo málo, abych otočil člun přídí dozadu a vzal to rovnou zpátky. A když nad tím tak uvažuju, taky se stalo, že jsme se Summer skoro přestali být přáteli, protože se příliš bála opustit svou komfortní zónu.“

Podíval jsem se na kamarádku, jak stojí osamocená na kopci a upírá pohled k východu, do minulosti.

„Musím si s ní promluvit,“ řekl jsem Lupínkovi. „Abych měl jistotu, že nedostala strach, a abych jí připomněl, že rozvoje se nedosáhne v pohodlném prostředí, ale tím, že je člověk opustí.“

„Búúú!“ To se ozvala kráva, která se vmísila do našeho rozhovoru.

„Kdo se tě na to ptal?“ vybafl jsem, abych bránil svůj názor. „A co bych asi tak měl dělat? Prostě ji nechat, aby se teď vrátila?“

„Búúú,“ trvala kráva na svém; znělo to přesně tak, jako by mi odpovídala kamarádka Búú z mého ostrova, a bylo to stejně moudré.

„Máš pravdu,“ zabručel jsem. „Kamarádi respektují to, co se zamlouvá tomu druhému.“ Odvrátil jsem se od vršku, abych dopřál Summer chvilku v nerušené samotě. „Dokáže odejít jenom tehdy, když se k tomu rozhodne ona sama, a jediná tak bude schopná v cestě pokračovat. Dál vést svůj život. Rozhodovat sama za sebe.“

„No, tos mě uklidnil.“

„Co... ech... to...“ Otočil jsem se a Summer stála za mnou. „Já jsem jen tak to, no...“

„Jo, já vím,“ řekla klidně. „Slyšela jsem celý ten rozhovor, který jsi tady vedl, a je to tak, loučila jsem se.“

„Och, dobře...“ vykoktal jsem.

„No tak jdeme,“ zacvrlikala na mě a vyrazila do lesa. „Měli bychom do večera dorazit na začátek té druhé tajgy.“

„Ech, jasně, určitě,“ mumlal jsem jí do zad.

„A víš co, Guyi?“ prohlásila, aniž by se ke mně otáčela. „Díky.“

Na to už jsem nereagoval. Uvědomil jsem si, že potřebuje chvíli mlčet. Summer nepatří k těm, kteří se holedbají „otevřenou duší“ a tak podobně. To jsem naprosto chápal, když jsem od ní slyšel, jakým způsobem v tomhle světě začínala. Jak jsem napsal v minulé knize, nevím, jestli bych na jejím místě dokázal přežít; vynořit se v promrzlé tajze, jíst maso ze zombie (a bez mléka k napravení chuti) a bojovat den co den, jen aby se dožila toho příštího. Nemohla si dovolit luxus, že by se zabývala nějakými city. Musela si srdce obrnit pořádně tlustou vrstvou houževnatosti. Proto jsem na ni nenaléhal, nepopichoval ji, nepokoušel se ji přimět k hovoru o tom, jak se zrovna cítí. Hlavně se mi ulevilo, že jde dál se mnou.

Tahle úleva se o několik minut později vypařila.

„Dál nemůžeme.“

Už jsme došli bezmála na kraj lesa. Postupovala kousek přede mnou a teď zůstala stát na hřbetu nízké vyvýšeniny.

„Cože? Proč?“ vyšlo ze mě pisklavě a rozechvěle. Tentokrát jsem se nedokázal ovládnout. Myslel jsem, že jsme se na všem domluvili. Pročpak tak rychle změnila názor?

„Pojď se podívat sám,“ pokynula mi hranatou rukou.

Vyšplhal jsem až k ní a viděl jsem, že názor nezměnila. Změnil se okolní svět. Tajga, která se tu měla rozprostírat, byla pryč; místo ní se před námi zvedala bariéra vysokých kopců. Chvilí jsme na ně mlčky hleděli, ohromeni

strmými úbočími jakoby tečkovanými tmavými smrky a jasně bílými skvrnami – to byla místa, která pokrývaly bloky sněhu.

„Nemáme šanci, že bychom se přes to dostali dřív, než bude tma,“ rozumovala Summer. Pak se rozhledla po nejprůhodnější možnosti, jak bychom mohli přenocovat, a zeptala se: „Co myslíš? Iglú, nebo jeskyně?“

„Co takhle chata z dřevěných klád?“ navrhl jsem. „Je útulnější, také bude dobře viditelná pro nějaké poutníky, kteří by šli po nás. Kromě toho,“ rozvěřel jsem náruč ke všem těm stromům kolem, „mluvili jsme přece o tom, že si vylepšíme zásoby ze zdrojů, na které narazíme cestou, ne?“ Zmiňoval jsem se o dlouhodobé strategii založené na úvaze, abychom pokud možno vyžili z toho, co nám dá krajina. I když jsme si nesli skoro všechno, počínaje jídlem přes nářadí až po extra zásoby jako pochodné a ohnivé tyče, nemohli jsme tušit, kdy se náš omezený inventář nakonec vyčerpá.

„S tím můžu jediné souhlasit,“ přikyvovala Summer a sáhla po nejnovějším příspěvku tohoto stále se proměňujícího světa, jímž byla její sekera z netheritu. To byl nový materiál, nebo... slitina? Není to náhodou přesnější označení? Když se smísí dva různé kovy v jeden nový? Tohle jsme napřed provedli se zlatými ingoty a kousky záhadné netheritové rudy. Podle návodu v knize, kterou jsme našli v pevnosti v Netheru, jsme se naučili, jak vyrobit kovářský stůl. Na něm jsme pak mohli kombinovat zlomky přinesené z Netheru s diamantovou sekerou, která patřila Summer. Výsledkem byl nástroj, jímž kácela dřevo jako výkonný stroj.

„Za chvíličku bychom měli mít všechno, co budeme potřebovat,“ křikla do hluku, který tropila při kácení stromů. „Co kdybys zatím začal stavět komín?“

Teď byla řada na mně, abych použil Netherem vylepšené nářadí.

Jednalo se o očarovaný krumpáč, který jsem našel ve stejné poničené pevnosti, v níž jsme objevili netherit. Nejen že fungoval rychle a výkonně, podobně jako sekera, kterou se oháněla Summer, ale jeho chvějivý třpyt jako by naznačoval, že je nějak možné buď najít další očarované předměty, nebo snad objevit způsob, jak bych je mohl očarovat sám. Obě alternativy musely nicméně počkat na pozdější dobu. Zrovna teď jsem byl vděčný, jak rychle a snadno se krumpáč zakusoval do skály blízkého kopce. Už o minutku později jsem měl víc než dost bloků kamení na postavení komína naší chaty.

„To není špatné,“ utrousila Summer, když položila první vrstvu obvodových stěn chatky o rozměrech sedm krát devět bloků. „Se zbytkem bychom

měli být hotovi cobydup.“ Což se také stalo: nejprve jsme vyhnali do výšky zdi, pak vsadili obyčejné dveře a nahoru položili sedlovou střechu s nízkým profilem – ta byla ze smrkových prken.

„Půjdu se podívat, jestli někde nenajdu trochu písku,“ řekl jsem, když jsme na místo usadili poslední prkna. „Na okenní sklo, chápeš.“

„Já bych se do toho být tebou tak nehnala,“ opáčila Summer. „Takhle krátce před západem slunce to není dvakrát bezpečné.“

„Právě na bezpečí jsem myslel,“ namítl jsem, „protože když se zavřeme do téhle dřevěné bedny a nebudeme z ní vidět ven, jak můžeme vědět, jestli na nás zítra ráno nebude u dveří číhat nějaký creeper?“

Summer tuto možnost mlčky zvažovala, než navrhla: „Co takhle okna na způsob padacích dveří?“

„Hm?“ Nějak jsem nechápal.

„Prostě vsadit padací dveře do okenního rámu,“ vysvětlila. „Jenom je zavřeš, aby dovnitř nemohla zima, a otevřeš, když se chceš podívat ven.“

„To je moc dobrý nápad,“ přikývl jsem. Pak, když jsem si tu myšlenku prohnal hlavou, jsem dodal: „No ne, jako *fakt* dobrý nápad.“

„Díky.“ Summer slezla po žebříku, který jsme upevnili na vnější stranu komína, a se mnou v závěsu vešla do naší téměř dokončené chaty, aby se dala do práce na oknech.

„Přivedla jsi mě na myšlenku,“ řekl jsem, když jsem vyráběl okenní rámy.

„Neříkej, opravdu?“ pošklebovala se mi Summer. „Ty a myšlenka?“

„Ha ha ha,“ uchechtl jsem se nakysle. „Ale vážně, to, co teď provádíme s těmi okny, jak využíváme něco starého k vytvoření něčeho nového, a pak tyhle nečekané kopce před námi, to všechno mě přivedlo na myšlenku, jak měnící se svět může znamenat vznik nových předmětů.“

„Možná,“ připustila Summer, která zatím upevňovala do rámců nové padací dveře. „Už se těším, až se pustíme do nějakých experimentů – tedy jakmile budeme mít chvíli času.“

„Copak ho teď nemáme?“ Vložil jsem krychli netherracku do ohniště, zapálil ji křesadlem a postavil se blízko ohně, abych se ohřál.

A povím vám, z těch kopců táhla ukrutná zima. Ve zdejších světech sice nemrznete, ale ztuhnou vám svaly, slzí oči, drkotají zuby a takové pálivé znečitlivění uší, nosu a prstů rozhodně také není zrovna legrace. „Uf!“ zahekal jsem, když mi plameny vyhnaly z páteře poslední ledové hřeby. „Chata je hotová, slunce zapadá. Nezbývá nám žádná práce.“

„Kromě spánku.“ Summer přisunula k jedné boční stěně postel. „Nevím jak ty, ale já *nemám* v plánu šplhat zítra do toho ohavného prudkého svahu bez toho, že bych si pořádně odpočinula.“

„Proti tomu není co namítnout,“ připustil jsem a umístil si postel naproti její.

„Dobrou noc, Guyi,“ řekla a vklouzla pod pokrývku.

„Dobrou, Summer,“ odpověděl jsem a chystal se také složit hlavu.

Jenže jsem to neudělal. Nemohl jsem. Přišlo mi příliš vzrušující myslet na výrobu nových věcí z rozmanitých kombinací surovin. A pokud se toho týkalo, co ty dvě změny světa před tou, která přišla naposled a na niž jsme zrovna narazili? Ani jeden jsme po náhlých proměnách ve zdejší světě neprováděli žádné experimenty. Před odchodem jsme museli stihnout tolik úkolů a překonat spoustu potíží. Ale teď...

Jenom několik pokusů, sliboval jsem mlčky pracovnímu stolu, když jsem na něj pokládal jednotlivé materiály, zatímco za zády mi Summer blaženě pochru-povala. *Snad bych konečně mohl vyrobit svetr nebo možná i košili s dlouhými rukávy! Jenom jeden nebo dva náhodné pokusy a pak toho nechám.*

Ano, jistě.

O pět minut později a po několika desítkách pokusů ještě později ze mě vyletělo „páni!“, které mělo probudit spící Summer, ale nestalo se tak.

Jednalo se o prostou kombinaci: několik tyček a dřevěných bloků a uhlí, ale poskládaných navzájem tak, že vytvořily jeden z nejprvnějších výdobytků lidstva.

Táborový oheň!

Stejně jako pochodně byl během transportu studený a nečinný, ale když se vložil do ohniště, probudil se k plápolavému životu. A stejně jako pochodně nikdy nedohořel! Hřál a jasně svítil a voněl neporovnatelně líp, než... řekněme „koupelnový“ odér hořícího netherracku.

„Summer!“ zavolal jsem. „Koukni se na tohle!“

Ani se nezavrtěla. Napadlo mě, že s ní zatřesu, abych ji vzbudil (pokud by mi to tento svět dovolil), nebo že bych zašel opravdu daleko a rozbil pod ní postel. Zuřila by, to je jasné, ale objev byl příliš důležitý, než abych se nepochlubil. Nebo nebyl?

Vytvoření táborového ohně mohlo znamenat, že na objevení čekají ještě další vynálezy – nebo to byla jenom stará známá skládačka, na kterou jsme dosud nepřišli?

„Takových vynálezů musí být ještě víc!“ řekl jsem spící kamarádce. „Jen to musím zkoušet dál.“

Což jsem také udělal; a opravdu rád bych vám vyprávěl, že z té noci vyplynuly ohromující výtvořiny jako paprskové pušky nebo tryskobatohy, ale ve skutečnosti jsem získal jen několik nových pracovních stanic a vybavení, které z větší části nepůsobily jako bezprostředně užitečné.

Mnohé připomínaly odlišné verze něčeho, co už jsme měli, například krychlová truhla podobná sudu bez víka, kamenná verze kovadliny a supersilná pec, spíš výheň, kterou jsem získal tím, že jsem na pracovní stůl položil původní pec, obložil ji železnými ingoty a na spodek přidal hladký, dvakrát opracovaný kámen.

Jiné vypadaly jako mírně vylepšené věci, které už jsem vyrobil i v minulosti: řemeslnický stůl, na němž se vlna a barvivo kombinovaly do různých vzorovaných praporů, a kamenný stůl s cirkulárkou, na které se dal obyčejný kámen vytvarovat do hezčího kamene.

„Pěkné, pěkné,“ mumlal jsem pro sebe a citoval jsem přitom větu z nějakého filmu, který jsem kdysi viděl, „ne sice *vzrušující*, ale pěkné“.

Pokračoval jsem v práci a pokládal na řemeslnický stůl všechno, co jsem měl při ruce, takže jsem získal dva nové pracovní stoly, na nichž jsem však nedokázal nic udělat. První připomínal další úložnou truhlu, ale bez víka, a nedalo se v ní nic skladovat; ten druhý sice vypadal jako řemeslnický stůl, ale místo obvyklých nástrojů na něm visely luky, šípy a terče.

Dobrá, chvíle oddechu. Pokud už nějakou dobu žijete v tomto světě, zřejmě víte, jak se používají specializovaná zařízení, takže jste na tom dobře, ale nebudte na mě moc přísní, ano? Neměl jsem po ruce žádnou knihovnu, ve které bych našel všechno, co jsem potřeboval vědět. Postupoval jsem metodou pokus – omyl. V tu chvíli mi přišlo, že výsledkem mého snažení jsou jenom samé omyly.

Už jsem byl připravený s tím praštit a později Summer přiznat, že všechno mé úsilí skončilo někde mezi „kdovíco“ a „no tak, člověče!“, když mé poslední spojení dřeva a papíru přineslo něco, co mohlo být jedině mapovým stolem.

Nejenže se na něm dala existující mapa rozšířit přidáním jediného kusu papíru, ale konečně jsem vytvořil také kopii! To bylo něco obrovského, hlavně pro další trosečníky, jako jste vy! Existuje naděje, že pokud čtete

tuhle knížku, je to proto, že jste ji objevili díky postupu podle zkopírovaných map, které jsem za sebou zanechával v průběhu cesty.

„To není zlé,“ bručel jsem pro sebe. „Na jednu noc práce to není špatné.“

„Tedy koukám, žeš měl napilno.“

Když jsem se otočil, viděl jsem, jak Summer pozvedá krychlovou pěst a ukazuje na místnost plnou nových předmětů. „Budeš mi muset o těch úžasných nových vymoženostech všechno povyprávět... někdy později.“

Přistoupila k jednomu z oken a spustila padací dveře. „Prozatím se pusťme do těžkého výstupu na tyhle kopce.“

Vůbec jsem si neuvědomil, že už nastalo ráno. Byl jsem příliš zaujatý, než abych slyšel skučení zombie spalované vycházejícím sluncem (což je zvuk, který ve zdejší světě nahrazuje kohoutí kokrhání). „Jasně, hotová věc,“ souhlasil jsem a zastrčil kopii mapy do té sudovité bedny. „Vyrážíme.“

Cítil jsem se trochu ospalý, to musím přiznat, ale ranní chlad mě brzy probral.

Opustili jsme naši útulnou chatku a zamířili vzhůru do příkrého zvrásněného svahu. Postupovali jsme pomalu, a to nejen kvůli těžkému terénu. Les je za svítání vždycky nebezpečný. Zůstává v něm příliš mnoho stínů a v nich se skrývá hodně mobů. Tak jsme lezli pozvolna, opatrně, zbraně v pohotovosti. Zatím jsme o tom nevěděli, ale číhala na nás úplně nová hrozba, která neměla s moby nic společného.

Těsně předtím, než jsme se vydrápali na vrchol kopce, jsem ucítil něco podivného, ale povědomého. Podivného proto, že to ve zdejším ledovém suchém vzduchu nemělo co dělat, a povědomého proto, že jsem to poprvé zaznamenal na podpůrných trámech v kuchyni, kterou měla Summer ve svém paláci pod horou. Vonělo to pronikavě a jako po kůži.

„To voní jako dřevo...“ spustil jsem a zhluboka se nadechl.

„Taky to cítím,“ souhlasila Summer. „Už zbývá jen několik kroků.“

Jakmile se mi oči dostaly nad úroveň vršku kopce, krychlová čelist mi bezmála spadla až ke kolenům. Mohutné stromy široké na čtyři bloky se tyčily nad kobercem korun jejich menších příbuzných. Popínavé rostliny – ano, musely to být liány – se vinuly nahoru po kmenech připomínajících mrakodrapy, protože jinak by se zhroutily jako propletené závěsy vytvořené z jasně zeleného listí.

„Ano,“ přikývla Summer na mou nevyslovenou otázku. „Tohle je džungle.“

Nemohl jsem se dočkat, až se pustíme do jejího prozkoumávání a konečně vypadneme z klimatu, pro které je vlivem věčně zmrzlé půdy tundry, kterou jsme nechali kus za svými zády, příznačné drkotání zubů, štipající nos a chvění se zimou.

„Tak pojďme!“ vykřikl jsem a pustil se po svahu dolů. Myslel jsem, že si počínám opatrně. Úporně jsem se rozhlížel po mobech. Dokonce jsem se v duchu plácal po zádech za to, že jsem si vybral cestu otevřeným terénem pokrytým čistým, zářivě bílým prašanem.

Jediný krok. Víc nebylo zapotřebí.

Padal jsem. Neprobořil jsem se tenkou ledovou krustou – topil jsem se v syčkém sněhu!

Sníh mě pohltil, zmrazil a dusil. Otočil jsem hlavu, abych se podíval na Summer, jenže jsem neviděl nic než bílo... Okolí postupně tmavlo, jak mě sněhová záplava uzavírala do sebe! Pozbýval jsem možnost rozhledu, jako bych zíral do tunelu. Co mě to zase potkalo? Nemohl jsem přece... to ne... zima v tomhle světě je jen nepohodlná. Není možné, abych...

Ovládla mě panika. V ní se utápělo moje myšlení zrovna tak, jako jsem já tonul v záplavě sněhu čili zmrzlé vody...

Třásl jsem se, mlátil kolem sebe pěstmi, řval a volal Summer. Bojoval jsem o každý nádech, o každý pohyb. Kopal jsem, pokoušel jsem se vyskočit, šplhat, plavat zpátky k povrchu. Ovládl mě třes, který se přes páteř rozlézal do hrudi. Chvěl jsem se tak silně, jako by mnou cloumala neviditelná ruka. Vnímal jsem, jak mi do plic zalézá chlad a tiskne mi srdce, ale pak... znenadání to bylo pryč. Bylo mi... teplo? Jak to? Dostal jsem se snad do nějakého zvláštního sněhu? Není to tak, že když člověk překoná původní nápor mrazu, začne vnímat příjemný, hřejivý klid? Já jsem si totiž naráz připadal úplně pokojný a trochu ospalý. Už jsem nechtěl bojovat, netoužil jsem po ničem jiném, než abych usnul. Ten pocit mi připadal nádherný, jako by mě ovinula konejšivá, bezpečná bílá příkrývka.

Jen chvilíčku si zdřímnu. Několik minut si pohovím v tomhle úžasném klidu. Tohle jsem si myslel – jenže ve skutečnosti jsem vůbec nemyslel. Nemohl jsem. Hlavu jsem měl otupělou, jako by mě někdo odpojl od sítě, proto nebyla schopná mě varovat, že právě umrzám k smrti.

Překlad Jan Mrlík